

Ἐκ τῶν οὖσ. Ἀράπης καὶ σιτάρι.

Τὰ ἐξῆς φυτὰ τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (gramineae) 1) Ζέα ἢ μαῖς (zea mays) σύνηθ. Συνών. ἀραποσίτι, καλαμόκαρπος, καλαμοσίταρο, καλαμπόκι, κουκκουνάρα, ξενικοσίταρο, σιταροπούλλα, σίταρος. 2) Σόργον ἢ Δούρα (sorgum Durra) Ἰων. (Κρήν.) κ.ά. — ΠΓεννάδ. 402 καὶ 906 ΓΣακελλοπ. Ἀνοιξιάτ. γεννήμ. 62 — Λεξ. Βλαστ. 459. Συνών. ἀραβοκέχρι, *ἀραποκέχρι, λειανοκαλάμποκο, νταρί. [**]

ἀραποσιτεῖα ἢ, ἀραποδιτέα Μέγαρ. ἀραποσιτεῖα Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λάστ.) — ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 26 ἀραπουδ'τεῖα Ἡπ. (Χουλιάρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -εῖα.

1) Τὸ φυτὸν τοῦ ἀραβοσίτου ἐνθ' ἀν.: Ἡ γελάδα ἄρχισε νὰ τρώῃ κάθε φασουλῆα ποῦ ἴανε μὲ κάθε ἀραποσιτεῖα πλεμένη ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἀν. Συνών. κουκκουναρῆα.

2) Πληθ. ἀραποσιτεῖες, τὰ φύλλα τοῦ φυτοῦ ἀραβοσίτου Πελοπν. (Λάστ.) [**]

ἀραποσιτένιος ἐπίθ. πολλαχ. ἀραπουδ'τένιους Ἡπ. ἀραποσιτένιε Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ ἐξ ἀραβοσίτου παρεσκευασμένος: Ἀραποσιτένιο ψωμί -ἀλεύρι πολλαχ. Ἀντε ἀραποσιτένιε (ἄντε = ἄρτος) Τσακων. Συνών. ἀραποσιτήσιος, ἀραποσίτικος, ἀραποσίτινος, καλαμποκήσιος, κουκκουναρένιος.

ἀραποσιτήσιος ἐπίθ. πολλαχ. ἀραπουδ'τήσιους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀραπουδ'τήσιους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ήσιος.

Ἀραποσιτένιος, ὁ ἰδ.: Ἀλεύρι ἀραποσιτένιο πολλαχ. Ψουμί ἀραπουδ'τήσιου Αἰτωλ.

ἀραποσίτι τό, ἀραβοσίτι λόγ. πολλαχ. ἀραποσίτι κοιν. ἀραποδίτι Ἡπ. Μέγαρ. Πελοπν. (Κορινθ. Μαζαίικ.) ἀραπουσίτ' πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀραπουδίτ' Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀραποσίκι Τσακων. ῥαποσίτι Ἀθῆν. κ.ά. ῥαπουσίτι Μακεδ.

Ἐκ τοῦ λογ. οὖσ. ἀραβόσιτος. Τὸ π ἀντὶ τοῦ β κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ὄν. Ἀράπης.

Ἀραποσίταρο 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Φρ. Τρώει ἀραποσίτι ποῦ πάει γόνα (ζῆ πτωχότατα) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ντυμένος σὰν ἀραποσίτι (ἐνδεδυμένος διὰ πολλαπλῶν ἐνδυμάτων) αὐτόθ. || Φρ. Ὁ δεῖνα τὸ φτήγιανε τ' ἀραποδίτι (ἐδάρη) Πελοπν. (Συκεῖα Κορινθ.) || Παροιμ. Τ' ἀραποσίτι λέγει, σκοτώστε τοὺς γειτόνους μου κ' ἐγὼ σὰς τοὺς πλερώνω (ὅσον ὁ ἀραβόσιτος ἀραιώνεται τόσο καὶ περισσότερο καρπὸν φέρει) Πελοπν. (Νεμ.) [**]

ἀραποσίτικος ἐπίθ. ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 125 ἀραπουδίτ'κους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτικος.

Ἀραποσιτένιος, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Τρανοῦσε ἴσα γιὰ τὸ κοπάδι του μ' ἕνα κομμάτι ἀραποσίτικο ψωμί 'ς τὸ χέρι.

ἀραποσίτινος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίνος.

Ἀραποσιτένιος, ὁ ἰδ.: Ἀραποσίτινη μπουμπότα Λεξ. Ἐλευθερουδ.

ἀραποσιτοκουλούρα ἢ, ἀμάρτ. ἀραπουδ'τουκ'λούρα Ἡπ. ἀραπουδ'τόκ'λουρα Ἡπ. (Κούρεντ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀραποσίτι καὶ κουλούρα.

Πλακοῦς ἐξ ἀλεύρου ἀραβοσίτου.

ἀραποσιτολόγος ὁ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ῥαποσιτολόγος Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀραποσίτι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶν 22 (1910) 245 κέξ.

1) Ὁ ἐμπορευόμενος ἀραβόσιτον. 2) Ὁ συνήθως τρώγων ἀραβόσιτον.

ἀραποσιτόπιττα ἢ, ἀμάρτ. ἀραπουδ'τόπ'ττα Ἡπ. (Κούρεντ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀραποσίτι καὶ πίττα.

Πίττα παρεσκευαζομένη ἐξ ἀλεύρου ἀραβοσίτου.

ἀραποσιτόσπυρο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀραποσίτι καὶ σπυρί.

Ὁ κόκκος τοῦ ἀραβοσίτου.

ἀραποσιτοψώμι τό, ἀμάρτ. ἀραπουδ'τονψώμ' Ἡπ. ἀραποσιτόψωμο ἀμάρτ. ἀραπουδ'τόψωμον Ἡπ. (Κούρεντ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀραποσίτι καὶ ψωμί. Περί τοῦ τύπ. ἀραποσιτόψωμο πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ. 179 κέξ.

Ἄρτος παρεσκευασμένος ἐξ ἀλεύρου ἀραβοσίτου.

ἀραποσυνκεῖα ἢ, ἀραποσυνκέα Κύθηρ. ἀραδοσυντσέα Αἴγιν. ἀραποσυνκεῖα Ἀμοργ. Πελοπν. (Μάν. Τριφυλ.) — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. Βλαστ. Δημητρ. ἀραποσ'κεῖα Τήν. ἀραπουσ'κεῖα Λέσβ. Λήμν. ἀραποσυντ'εῖα Τσακων.

Ἐκ τῶν οὖσ. Ἀράπης καὶ συνκεῖα.

Τὸ φυτὸν ὀπουντία ἢ Ἰνδική συκῇ (opuntia ficus Indica) τῆς τάξεως τῶν κακτωδῶν (cactaceae). Συνών. ἀραποφραγκοσυνκεῖα, μπαρδαροσυνκεῖα, μωροσυνκεῖα, παπουτσοσυνκεῖα, φαραωσυνκεῖα, φραγκοσυνκεῖα. [**]

ἀραπόσυκο τό, Κρήτ. Σύμ. Σῦρ. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Αἰν. Βυζ. ἀραπόσυκο Τσακων.

Ἐκ τῶν οὖσ. Ἀράπης καὶ σῦκο.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀραποσυνκεῖας. Συνών. ἀραπέλλι 2, Ἀράπικο (ἰδ. Ἀράπικος Β 2 β), μπαρδαρόσυκο, μωρόσυκο, παπουτσοσυκο, φραγκόσυκο. [**]

ἀραποτσούκαλο τό, Κέρκ.

Ἐκ τῶν οὖσ. Ἀράπης καὶ τσοσυκάλι.

Χύτρα μέλαινα καὶ μεταφ. ἐπὶ προσώπων: Αὐτὴ ἢ κωπέλλα εἶναι σωσιτὸ ἀραποτσούκαλο. Συνών. μαυροτσοσυκάλο.

ἀραπούδι τό, Θράκ. (Αἰν.) Ἀραπούδ' Θράκ. (Αἰν.) Ἀραπούιν Κύпр.

Υποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης.

1) Παῖς Αἰθίοπος Θράκ. (Αἰν.): Ἡ βιζιρουπούλλα γέν'σι ἕνα ἀραπούδ' (ἐκ παραμυθ.) || Αἰνιγμ.

Εἶμι ἕνα ἀραπούδι | κ' ἔχον ἕνα καλπακούδι

(τὸ καρφί). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραπάκι 1. Κατὰ πληθ. Ἀραπούδια τοπων. Λήμν. 2) Ὄνομα κυνὸς μέλανος χρώματος Κύπρ. πβ. Ἀράπης 1.

Ἀραπούλλης ὁ, ἀμάρτ. Ἀραπούλλ'ς Μακεδ. (Βελβ.) Ἀραπούλ'ς Μακεδ.

Υποκορ. τοῦ ὄν. Ἀράπης διὰ τῆς καταλ. -ούλλης.

Ὄνομα βοδὸς μέλανος χρώματος. πβ. Ἀράπης 1.

ἀραποφάσουλο τό, ΠΓεννάδ. 251.

Ἐκ τῶν οὖσ. Ἀράπης καὶ φασόλι, παρ' ὃ καὶ φασούλι.

